

а другия като зе Мастрихтъ. Пруссацитъ прибързаха да испразнятъ Пфалцъ. Отъ страна на Италия, разбиваието на австрийския генералъ Колоредо, подъ Савоя, усигури господарството на френцитъ надъ цѣлата Алпийска горска верига. На двата противоположни края на Пиринейскитъ гори френското оржжие тѣй сжщо тържествуваше; на источната страна станаха сражения при Черна-Гора, бѣха прѣвзети Белгардъ и Фигиеръ и Розъ, на западната, прѣвземанието на Фонтараби, на Сень-Сабастиянъ и на Толоза растворяше за френцитъ вратитъ на Испания.

Когато тримата членове на Комитета за общественото спасение, които ръководяха военнитъ операции, Карно, Приоръ и Ленде, излѣзоха редовно въ оставка, народната територия бѣше очистена отъ враговетъ и републиканскитъ войници навредъ настѣпваха. Продължителната война не само, че бѣше уморила европейскитъ народи, та искаха прѣкратяванието ѝ, но тѣ се сѣтиха, че ги лѣжатъ върху цѣлата ѝ и почнаха да роптаятъ. Общо обезкуражавание и голѣми разногласия владѣяха мѣжду съюзницитъ; съ една рѣчь, имаше причина да се желае мира. „Нека свършимъ тая разорителна война“, говоряха въ германския сеймъ, като повтаряха благоразумнитъ думи на Фокса въ английския парламентъ.

Но Тюлерийското правителство искаше пълното разсипвание на коалицията: на мѣсто да влѣзе въ общи прѣговори, то се възползува отъ народнитъ настроения, които произвеждаха давление на кабинетитъ и на егоистическитъ съперничества на послѣднитъ, за да ги накара да сключатъ отдѣлни договори.

Великия херцогъ Тоскански подаде пръвъ примѣра; него послѣдва Пруссия, която прѣдложи официалнитъ си услуги прѣдъ малкитъ германски държавици. Когато договора заключенъ въ Базель съ тая държава бѣ обявенъ въ